

A VÁNDOR

Bódis Erna Gizella

Vándorlok az élet országutján,
a ruhám már kopott és szakadt,
a lábamon a cipő is kopott már,
engedi látni lábamat.

Az életem tövisektől tépett
alig vonszolom már magamat,
a szívem is bántásoktól sebzett
nincs ki nekem békességet ad.

Meddig kell még vánszorogva járjak?
Meddig tart még e földi nyomor?
Meddig leszek megvetett s lenézett?
meddig nem találom othonom?

S hogy így elmerengve én magamban
koptatom a rögös utakat
látok én az életuton jönni
egy csillogó reménysugarat.

Két kezét oly kérőn felém nyújtja
lesegíti venni terhemet.
Oly kedvesen, és szánakozva mondja:
jőjj, pihenj meg nállam gyermekem.

Ránézek, a szívem ég a vágytól
hogy megimerjem, megtudjam ki Ő?
Ki az, Aki kezét felém nyújtja,
s nem vet meg egy szegény szenvedőt?

Látom hogy a homloka még vérzik
kezén-lábán ott a szeghelye,
oldalán a lándzsa helye látszik, s eljött hogy büntherem elvegye.

Én vagyok, ki ujj reménnyel éltet,
érted hordom én a sebhelyet.
Feláldoztam érted életemet
Jézusnak neveznek engemet.

Életvizet s táplálékot adok
aki hozzám megfáradtan jön
nem mondom hogy sima lessz az utad,
hogy nem töri fel rög a lábaid.

De, én mindig ott leszek melletted
segítlek én vinni terheid.
Már, nem egyedül, hanem ketten járjuk
az életnek rögös utjait.

van már Aki kezét felém nyújtja,
Ki letörli izzadt homlokom.
Könnyebb így a keresztemet vinni,
s a végcélnál vár rám JÉZUSOM!

Forrás: www.keresztenydalek.hu